

LEONARD COHEN

PHILIPPE GIRARD

Çeviri: Mahir Ünsal Eriş

© **KARAKARGA YAYINLARI 380**

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

LEONARD COHEN

Teldeki Kuş

PHILIPPE GIRARD

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Neslihan Perker

Çeviri: Mahir Ünsal Eriş

Dizgi: Emirhan Perker

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

Orijinal Adı: LEONARD COHEN - SUR UN FIL

© EDITIONS CASTERMAN S. A.

Bütün hakları saklıdır. Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

I. Baskı: Mart 2022

ISBN: 978-625-7217-97-2

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
Karakarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No. 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com

 karakargayayinlari karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi, Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel. (0 212) 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625

“Ben, Rock ‘n’ Roll’un geleceğini gördüm... ve adı Leonard Cohen değil.”

Şarkıcının, 1974’te eleştirmen Jon Landau’nun o meşhur formülünü kendine karşı çevirecek mazoşist bir sapıklığa sahip olduğunu bilmezdim:

“Ben, Rock’n’Roll’un geleceğini gördüm... adı Bruce Springsteen.”

Cohen, 2008’de ünlü “Rock and Roll Hall of Fame”e girdiğinde, çaktırmadan bunu ima ediyordu. Bu alıntıyı seçmek ve sahnede dile getirmek için yetenek gerek.

Leonard Cohen’in hayatını çizgilerle anlatmanın prensipte imkansız olduğuna inanıyordum. Ancak, Philippe Girard bu meydan okumayı kendince ele aldı: O bir şairdi. Leonard Cohen’in hayatının parçaları Girard’a, bazen mutlu, bazen habis bir dizi işaret ve kehanet olarak görünüyordu. Bir şairin kaderi göz önüne alındığında, bu hiç de saçma sayılmaz, o hayat, yaşanır yaşanmaz efsaneleşir.

Leonard Cohen her zaman yaşlıydı. İlk albümü *Songs of Leonard Cohen*, 1967’de, “Flower Power”la dolu olarak, coşkun bir gençliğin, dünyayı kafası karışık arzuları suretinde yeniden şekillendirme gücünü kutladığı sırada piyasaya sürüldü. Kapakta 1923’te, Viyana’da bir fotoğrafçı dükkânında çekilmiş olabilecek bir tür vesikalık fotoğraf, sepya tonlu bir portre vardı. Cohen düpedüz somurtuyordu. O zamanlar gençlerin hayallerini süsleyen her şeye kayıtsız, hatta düşmanmış gibi görünüyordu. Sevilmeyen bir öğretmeni andırıyordu. Bize şunu söylüyor gibiydi: “Bu yıl benimle eğlenmiyor olabilirsiniz ama hayatta işinize yarayacak şeyler öğreneceksiniz.” Ama yorgun yüzünde hafif bir gülümseme belirlediğinde, ağzından taş gibi bir istihza döküldüğü anda büyülendik, kesinlikle bu kadar komik ya da zekice bir şey duymamıştık.

Gençliklerinde bir gün Leonard Cohen’in sesini dinleyenler, mevcudiyetlerinin bir noktasında, yeni bir aşka, ya da şişeye başlamadan veya terk edilmeden önce illa ki üşüyeceklerini, başkalarının arasında kendilerini çok yalnız hissetmekten korkacaklarını, bazen dünyaya hiç gelmemenin belki de daha iyi olduğunu düşüneceklerini çok erken öğrendiler. 1967’de her şey artık yerindeydi, “Dress Rehearsal Rag”da, çoktan yaşlanmış bir genç adam, ölü gibi görünüyor... Boynunda bir jilet gezdirerek aynanın önünde intihar komedyası oynuyor. Aynı genç adam, Suzanne’i da söyleyen adam. Garip bir şekilde hippiler arasında çok popüler olduğu ortaya çıkan, onu arzudan öldüren ama asla sahip olamadığı bir kadınla geçirdiği o saate dair şarkıyı... Ve bunu düşündüğünde kendi kendine bunun belki de hayatın ona sunduğu en iyi şey olduğunu söylüyor. Bu arada, bunu dediğinde Cohen birkaç hayat yaşamış, birkaç kez ölümden dönmüş, saçını, sesini, prestijini, akıl sağlığını, parasını ve eşlerini kaybetmiş olacak, ama her zaman bize şu hakikati hatırlatacak: “Hayat çoğunlukla ümitsizdir ama tam da bu yüzden ilgi çekicidir.”

2013’te Cohen’in son konserlerinden birine, Olympia’dakine, katılma şansım oldu: bu onu ilk ve son görüşümdü. Aşırı bol bir takım elbise içinde yüzen bir figür, etrafında oluşturduğumuz dairenin içinde yanan kırılğan bir alev gibiydi. O olmadan biraz daha üşüyoruz.

Mishka Assayas

LOS ANGELES, 7
KASIM 2016

GÜMMM!

S.KTİR!!

İMDAT!

S.KTİR!, KİMSENİN
DUYDUĞU YOK...
BURADA BÖYLE BİR
KÖPEK GİBİ TEK
BAŞIMA ÖLÜP
GİDECEĞİM.

LİMALİM DA ÇOK
ZOR OLMASIN.

KÖPEĞİM,
OLAMAZ!

NEDEN BU VE-
RANDADA BÖYLE
YAPAYALNIZ ÖL-
MEYE GELDİN?

BÖYLE ELVEDA
MI DENİR?!

ASLA TOPARLAYAMAYA-
CAK, ZAVALLI...

BİZE DE TUHAF BİR RİTÜEL
YAPTIRACAK, BABAMIN
ÖLÜMÜNDE OLDUĞU GİBİ.

YA DA O LANET
DAKTİLOYLA ODASINA
KAPANACAK!

BİRKAÇ AY SONRA...

TİKA-TAKA-TİKA-TAKA

TİKA-TAKA-TİKA-TAKA

TİKA-TAKA-TİKA-TAKA

GERÇEK BİR
İŞKENCE!

TİKA-TAK

TİKA
TAKA
TİKA
TAKA

SALOMON DEDE YANIMIZA TA-
ŞINDIĞINDAN BERİ SANKİ ONLU
TAKLİT ETMEYE ÇALIŞIYORSUN.

DALGA GEÇME ESTHER. DEDEM
BİR BAŞ HAHAM VE BİR TALMUD
SÖZLÜĞÜ HAZIRLIYOR. BEN DE
ONUN GİBİ BİR HOCA OLMAK
İSTİYORUM.

